

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Redde quod debes. Vel non erat tibi petenda debitorum remissio, vel non
erat aliis deneganda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

bentur. & quas re ipsa Deus penitenti remittit; quid tam grave patiendum potest occurrere quod non infinito intervallo sit minus & leuius, & quod non libentissimè feras, tot alius redimendis supplicis? Est qui multa redimat modico pretio Nempe hic sapiens; ut è contra vā cordes illi qui timent pruinam & irruet super illos nix. Vide in 2. parte, Dominica Sexagesimæ.

Quartum denique, quod est maximi faciendum, licet cum remissa culpa remittantur æternæ pœnæ, certum est tamen remanere quasdam subeundas temporales: quas inter, quæ spirituales pœnæ dicuntur, longè sunt grauiorcs; qualis esset perpetua mentis ariditas, desolatio spiritus, scrupulorum anxietas, tentationum importunitas, denegatio quorundam auxiliorum, & similes pro gravitate culpæ remaneates, ut dictum est, etiam remissa culpa: *Peccatum meum contra me est semper*: Donec scilicet plenius ac plenius expietur, quod fieri potissimum potest per patientiam; cuius hoc est maximè proprium, ut sicut ignis aurum omnino purgat, & ab omni materia defœcatum reddit purum & probatum: ita patientem patientia perpurgat & suo quodam modo tam plenè ac perfectè absoluit ab his peccati reliquiis, ut non modo nihil supersit timendum quod alioquin timeri poterat, quin certa inde spes nascitur Divinæ aũ-

quam defuturæ protectionis. Sic evidenter Apostolus: *Gloriamur in tribulationibus*, scientes Rom. 5, quod tribulatio patientiam operatur: patientia autem probationem: probatio vero spem: spes autem non confundit.

Quod & illustri confirmatur exemplo illius cui cum dictum esset à Domino quod modicam Apoc. 5, haberet virtutem; non erat fortè dignior præ aliis quem servaret Dominus in qua illi alij persecutione perirent: sed quia tamen præ illis patiens fuit, audi quid inde lucri tulerit, audi quid illi propterea Dominus: *Quoniam servasti Verbum patientia mea, & ego servabo te ab hora tentationis qua ventura est in orbem univrsum, sentare habitantes in terra*. Nempe illa fuit Trajani persecutio quæ diu quidem non duravit, sed tam vehemens ac violenta fuit, ut multos à fide, metu tormentorum abduxerit, quos inter involutus iste jam esset, nisi patientiæ verbum servasset. O patientiæ meritum per quam ex futuro apokata factus est Christi Martyr!

Itaque sicut dices Deo, sic vicissim Deum audi tibi dicentem: *Patientiam habe in me & omnia reddam tibi*. Et qualem velis habere Deum ut illi reddas debita, sic te illi patientem exhibeas ut tua tibi reddat, si quæ tua dici possunt.

De reddendis autem Deo debitis, plura commodius Dominica sequenti quæ est 22.

Egressus autem servus ille invenit unum de servis suis qui debebat ei centum denarios, & tenens suffocabat eum dicens: Redde quod debes. &c. De hoc servo.

VERITAS PRACTICA.

Vel non erat tibi petenda debitorum remissio, vel non erat aliis deneganda.

Ratio est, quia non est id petendum vel negandum quod si bene petitur, male negatur; vel si bene negatur, male petitur. Nam ex alterutro sequetur malum aliquod, quod nunquam est concedendum.

Sed talis est debitorum remissio quam si tibi bene petisti, tu male aliis denegasti; vel si bene denegasti, tu illam male petisti. Nam vel bonitas petitionis tuæ reperitur in petitione alterius vel malitia petitionis alterius reperitur in tua. Quod cum sit evidens ubi sunt omnia paria; tantò id etiam evidentiùs & certius est ubi

non sunt omnia paria, tuo defectu, quo sit ut minor sit bonitas petitionis tuæ, quam petitionis alterius. Tu enim servus debes Domino tuo, & longè plura debes quam conservus tibi ac denique cum tu ipse hanc gratiam prior petieris & acceperis, profectò ex omni iure sequitur, te petentibus aliis non posse denegare.

Aut igitur nunquam erat, & nunquam esset tibi petenda debitorum remissio, vel non esset aliis deneganda: cum sit eadem aliorum ac tuæ petitionis vel negationis ratio, vel si non est eadem, magis inde probetur Veritas, magis inde convincaris, non id esse aliis petentibus à te denegandum, quod tibi petis concedi; vel id tibi non esse petendum, non concedendum, quod aliis negas.

Jam

Jam verò vide quo te involvas extremo maiorum omnium! Tibi ut non liceat delictorum veniam petere nec sperare! Sic enim, ut alibi fufius est declaratum, in ipsa nobiliori tua petitione conceptis & expressis verbis includitur hæc aperta conditio, ut sicut aliena dimittis debita, sic petas tua tibi dimitti, nec aliter. Unde huc alia referri potest Veritas, ex 3. parte, Hebdomada 7.

Nisi diligenter advertas, quod petis à Deo justius, hoc est quod petis injustius.

Quid enim justius videris petere, quàm delictorum veniam? Quid verò injustius, quàm hoc illam animo petere quo non vis minor appetentibus dimittere, quàm tibi petas dimitti?

Videntes autem conservi eius quæ fiebant, contristati sunt valde, & venerunt, & narraverunt Domino suo omnia quæ facta fuerant.

VERITAS PRACTICA TRIPLEX SIMUL CONNEXA.

Quò quis minus suum videt crimen, eò magis videtur ab aliis.

Quo magis crimen videtur, eò minus debet tolerari.

Qui crimen videt & tolerat, videtur esse reus, nec tolerabitur.

RATIO primæ veritatis est, quia tantò quis minus videt suum crimen quanto quis ardentius in illud fertur: Excecat enim affectus vehementia.

Sed quantò quis ardentius in crimen fertur, tantò magis videtur ab aliis; nam in illo ardore multa moventur & concitantur quæ non possunt in apertam non venire lucem & vulgarem notitiam; sicut patet in hoc sermo de quo hic agit, qui cum sit tam oculatus in minutis quibusque sibi crudeliter repetendis debitis, cæcus tamen est in illa sua crudelitate cernenda. Quod & alibi demonstratur hac alia Veritate:

Quò magis est oculata concupiscentia magis est cæca.

In 3. parte, Sabbato Hebd. 9.

Adde, quòd si quid esset negandum, non ita barbàre, non ita crudeliter sæviendum esset sicut hic deservitur à conservo in conservum: unde est alibi declarata hæc Veritas:

Si quid charitas negat, tam benigna negando est, quàm concedendo.

In 2. parte, Feria 3. Hebd. 1. post Pascha.

Sed ex ipsa negata patientia satis apparet non esse charitatem quæ est patiens, sicut ibidem demonstratur hac Veritate proposita:

Qua ratione monstratur charitas esse patiens: eadem demonstratur extra charitatem esse, qui est impatiens.

RATIO Secundæ veritatis est, quòd tantò minus tolerari debet crimen, quanto majus inde est scandalum, & major perniciès si toleretur. Hæc enim omni modo debet caveri.

Sed quantò magis videtur & scitur crimen quod tamen toleratur, tantò majus inde est scandalum, & major perniciès; quia inde boni offenduntur, & mali audaciores fiunt impunitate pari suis promissa criminibus, quod cerè est perniciosissimum, unde tam crebrò in Scripturis id cavetur, ut in uno Deuteronomii libro septies repetatur: *Auferes malum de medio,*

Deut. 19.

RATIO tertiæ veritatis præsupponit plures esse modos tolerandi criminis: vel enim à Superioribus quorum est emendare, toleratur; vel ab inferioribus quorum est non tacere quod vident, dicitur tolerari, quando nec monent nec moneri curant delinquentem, vel emendantem. Tunc itaque qui crimen videt & suo modo tolerat, nihil eorum profus agendo quæ debet ut auferatur, sic participat ipsum crimen ut negativa quædam causa sit malorum omnium quæ inde profluunt. Nam si monuisset, fortè illa non profluxissent mala, vel cerè quod suum erat fecisset & suam liberasset animam ut Scripturæ loquuntur, *Sed*

Sed